REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-195/2026-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu po sutkinji toga suda Anđeli Bionda Martić, u parničnom postupku, u pravnoj stvari tužitelja Damira Galoševića, OIB: 77285698812, iz Slavonskog Broda, Livade II 13,zastupan po punomoćniku Andreju Garić, OIB: 52687558331, odvjetniku u Slavonskom Brodu, Ulica Nikole Zrinskog 2, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupanog po punomoćnici Maji Čuljak, OIB: 40083743529, odvjetnici u Zagrebu, Medulićeva 31, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 22. rujna 2026., zaključene istog dana u nazočnosti tužitelja Damira Galoševića osobno i punomoćnika tužitelja Andreja Garića, odvjetnika u Slavonskom Brodu, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, nakon javne objave, 3. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba: iz točke 14.st. 2. Ugovor o kreditu br. 9019090951**,** sklopljenog dana 06.02.2015. godine između tužitelja i tuženika**,** u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,30 % (slovima: jedno cijelih trideset posto) od iznosa kredita.“

II Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, iz Zagreba, Radnička cesta 50, da tužitelju Damiru Galoševiću, OIB: 77285698812, iz Slavonskog Broda, Livade II 13, u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 119,45 EUR (jednu stotinu devetnaest eura i četrdeset i pet centi), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 11.02.2015. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje

posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

III Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, iz Zagreba, Radnička cesta 50, da tužitelju Damiru Galoševiću, OIB: 77285698812, iz Slavonskog Broda, Livade II 13, naknadi trošak parničnog postupka u iznosu 311,64 EUR (tri stotine jedanaest eura i šezdeset i četiri centa), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 3. studenog 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 19. ožujka 2026. protiv tuženika podnio tužbu radi utvrđenja ništetnosti odredbe iz točke 14. stavak 2. Ugovor o kreditu br. 9019090951, sklopljenog između parničnih stranaka 6. veljače 2015. godine, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,30 % (slovima: jedno cijelih trideset posto) od iznosa kredita.“, te radi isplate iznosa od 119,45 EUR, za koji tužitelj smatra da mu je tuženik neosnovano naplatio temeljem ništetne odredbe predmetnog ugovora, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 11. veljače 2015. do isplate.

1.1. Tužitelj je u tužbi naveo kako je on s tuženikom sklopio predmetni ugovor o kreditu, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 25.000,00 CHF po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke na dan korištenja kredita. Nadalje, naveo je kako je predmetnim Ugovorom ugovoren rok otplate kredita u trajanju od 120 mjeseci kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti.

1.2. Nadalje, tužitelj je naveo kako je predmetnim tipskim Ugovorom u točki 14. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita, i to u iznosu jednokratno 1,30 % od iznosa kredita, a koja se naplaćuje prije ili istovremeno sa korištenjem kredita. Također, tužitelj je naveo kako je tuženik prilikom isplate kredita 10. veljače 2015. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu 900,00 kuna, a koja protuvrijednost sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (fiksni tečaj konverzije: 7,53450) iznosi 119,45 EUR.

1.3.Tužitelj je, nadalje, naveo kako se o ugovornim odredbama za tzv „ulaznu naknadu“ nije pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika (banke) implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. U tom pogledu naveo je kako njemu nije bila razjašnjena

relacija odnosa između iznosa naknada i usluga na ime kojih se iste naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, smatra da je navedeni kao nepošten stjecatelj, sukladno članka 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2.Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo kako se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu te osporava osnovanost potraživanja i ističe prigovor zastare. Nadalje, naveo je kako u konkretnoj pravnoj stvari nije sam pregovarao oko sklapanja ugovora nego je ugovoru prethodilo pregovaranje poslodavca, odnosno predmetni ugovor ishođen je isključivo prema pregovorima i uvjetima koje je ispregovarao tuženik i HŽ INFRASTRUKTURA d.o.o. Tuženik smatra, kako se slijedom navedenoga ne radi o potrošačkom ugovoru jer je u pregovaranju sudjelovala banka i druga pravna osoba koja je sa svim svojim stručnim službama ugovor i sve uvjete ispregovarala za svoje zaposlenike, koji su nakon toga pristupili već ranije ispregovaranim uvjetima. Tuženik smatra da se u ovoj pravnoj stvari ne radi o potrošačkom ugovoru niti se isti može tako tretirati.

2.1. Nadalje, tuženik je naveo kako smatra da tužitelju nije predmetnim ugovorom o kreditu povrijeđeno njegovo pravo kao potrošača niti je ista dokazao da bi bila potrošač, jer u konkretnom slučaju tuženik nije koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na završne odredbe ugovora i to odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,3% od iznosa kredita, a što je, smatra tuženik, naknada niža od bilo koje druge i uobičajene, stoga smatra kako je evidentno da se radi o naknadi koja je pregovarana, odnosno ispregovarana na vrlo mali postotak.

2.2. Tuženik je istaknuo prigovor zastare utuženog potraživanja. Naime, ističući prigovor zastare tuženik se pozvao na presudu Općinskog suda u Splitu P-3322/2017 od 26. ožujka 2021. Naveo je kako je u obrazloženju predmetne pravomoćne presude navedeno da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu i o cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive te da je konkretna odredba o naknadi vrlo razumljiva i jasna i da ih je tužiteljica jednostavnim iščitavanjem mogla uočiti i shvatiti i slijedom navedenog nema mjesta ocjeni te odredbe u smislu direktive i ZZP-a. Također, pozvao se i na presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj: Gž-3583/2018-2 od 3. rujna 2019.

2.3. Tuženik je naveo kako s obzirom da je dodatak ugovoru o kreditu zaključen 2015 godine te je izvršena isplata iznosa kredita, te je ugovoreno koliko će se platiti kao naknada te se o naknadi i odredbama ugovora pregovaralo i razgovaralo kada je tužitelj navedeno i platio, a ugovor nije utvrđen ništetnim, jasno je i nedvojbeno da je tužba podnesena izvan općeg zastarnog roka od pet godina. Nadalje, naveo je kako treba uzeti u obzir i neposredno primijeniti praksu sud Europske unije, jer nakon presude Velikog vijeća Suda Europske unije od 11. srpnja 2024. u spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, ECLI:EU:C:2024:594 (tzv. Hann-Invest presuda), u pogledu zauzetog pravnog shvaćanja vezanog za istaknute prigovore zastare u postupcima po tužbama protiv Banke, sudovi svih razina (uz jedinu poznatu nam iznimku iz presude VTSRH broj Pž-2637/2023 od 9. travnja 2024.), odlučuju u skladu s pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici Građanskog odjela VSRH od 30.

siječnja 2020. Naime, tuženik smatra da se ne može zanemarivati obvezujuća pravna shvaćanja Suda EU u pogledu rokova računanja početka zastare (tj. datum dospijeća tražbine). S tim u svezi tuženik je naveo kako nema osnove za fiksiranje dospijeća i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe, te je naveo kako isto proizlazi iz presude Suda EU u predmetu C-561/21 od 25. travnja 2024. (GP i BG protiv Banco Santander SA). Nadalje, naveo je kako je prema potonje spomenutoj odluci Sud EU, među ostalim, ustvrdio da se članci 6(1) i 7(1) Direktive 93/13/EEZ ne protive tome da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, ne dovodeći u pitanje ovlast dokazivanja prodavatelja robe ili pružatelja usluge da je taj potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja te odluke. Tuženik je naveo kako na temelju presude Suda EU, koja djeluje prema svima (*erga omnes*) i retroaktivno (*ex tunc*), pa tako i u odnosu na hrvatske sudove, sud bi trebao utvrditi mogućnost da je potrošač bio i mogao biti svjestan da bi se po njegovom mišljenju radilo o nepoštenoj ugovornoj odredbe i prije donošenja presude - konkretne o utvrđenju ništetnosti te ugovorne odredbe. U svezi s navedenim tuženik je naveo kako je tužitelj zasigurno znao da bi se radilo o nepoštenoj odredbi i prije donošenja presude. S tim u svezi pozvao se i na odluke nacionalnih sudova drugih država članica EU.

2.3.1. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, dodatno je naveo kako nije određen posebni zastrani rok, stoga smatra da restitucijski zahtjev zastarijeva u općem zastavnom roku od 5 godina. S tim u svezo tuženik je naveo da prema čl. 215 ZOO-a zastara počinje teći protekom prvog dana nakon dana dospjelosti obveze. Također, tuženik je naveo kako je, s obzirom na navedeno od dospijeća do dana podnošenja tužbe prošlo više od 5 godine, odnosno više od 12 godina, slijedom čega tuženik smatra da je tužiteljevo potraživanje u zastari. Tuženik smatra kako je pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020 neprimjenjivo u predmetnom postupku, a sve to zbog opće zabrane retroaktivne primjene prava. Tuženik je naveo kako prema spomenutom shvaćanju petogodišnji restitucijski zastrani rok počinje teći tek s danom pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnost, no temeljem Zakona i sudske prakse koja je bila na snazi prilikom sklapanja Ugovora o kreditu tuženik je stekao subjektivno pravo na isticanje prigovora zastare. Tuženik smatra kako u navedeno subjektivno pravo na isticanje prigovora zastare, sa ustavnopravnog aspekta nije dopušteno retroaktivno zadirati niti naknadnim zakonskim izmjenama niti izmijenjenim pravnim shvaćanjem suda Republike Hrvatske (niti Vrhovnog suda Republike Hrvatske) . Naveo je kako bi u suprotnom bila osujećuju stečena prava tuženika. Također, naveo je i kako se tužitelj u tužbi poziva na utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite, stoga tuženik smatra, da je s obzirom na zastaru potraživanja iz predmeta kolektivne presude, i utuženo potraživanje u zastari, jer je zastara nastupila za sva potraživanja koja su utemeljena na postupku, odnosno individualnim zahtjevima koji se pozivaju na postupak kolektivne zaštite. Tuženik smatra kako se tužitelj ne može pozivati na kolektivni spor i utvrđenja istog samo kada bi to njemu odgovaralo, već posljedice istog vrijede za sve i za sve se jednako primjenjuju, a tako i na zastrane rokove ovdje tužitelja koji su protekli. U tom pogledu naveo je da bi svako suprotno stajalište od navedenog, dovelo u ozbiljnu pravnu nesigurnost sudionike obvezno pravnih odnosa i ozakonjuje ponašanje suprotno

načelima obveznog prava, te smatra da mogu proizvesti dalekosežne posljedice i to kako financijske, a tako i druge prirode.

2.3.2. Tuženik je naveo kako je svijest potrošača o ništetnosti ugovornih odredbi i posljedica koje iz toga proizlaze morala nastati, ako ne ranije, onda 2014. kada je prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan. U tom pogledu naveo je kako je neovisno od toga što se prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ veže za klauzulu o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu s CHF valutnom klauzulom, riječ je o istim „standardima“ koji se mogu primijeniti i na ostale klauzule ugovora, što je između ostalog i argumentacija sudova kada sude o ništetnosti odredaba ugovora na koje se presuda po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite ne primjenjuje izravno, ali se prema argumentaciji sudova primjenjuju „standardi“ po kojima je utvrđena ništetnost za ugovorne odredbe iz CHF ugovora o kreditu. Naveo je ako takva svijest potrošača i nije postojala ranije, smatra da je morala nastati onda 2018. kada je i drugi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan.

2.4. Tuženik je osporavao da bi sporna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu potrošača. U tom smislu naveo je kako je tužitelj odobren i isplaćen kredit u iznosu od 25.000 EUR, a naplaćena je ovdje sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 1,3% što je 900,00 kn. Tuženik smatra kako taj iznos ne predstavlja neravnotežu među ugovornim stranama, jer je neznatan u odnosu na ukupnu isplatu koju je primio tužitelj. Tuženik smatra kako, se s obzirom da se radi o iznimno malom iznosu u odnosu na isplaćeni iznos temeljem Ugovora o kreditu, ne može govoriti da je u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta, niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakove neravnoteže u pravima ugovornih strana.

2.5. Tuženik je, nadalje, naveo kako su uvjeti predmetnog ugovora o kreditu, kao i uvjeti plaćanja naknade, sasvim jasni, nedvosmisleni i transparentni. U tom smislu naveo je kako se radi o točnoj i jasno određenoj naknadi sa kojom je tužitelj bio upoznat u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, koju naknadu je odmah i platio. Također, naveo je kako tužitelj do dana podnošenja tužbe predmetnu naknadu nije potraživao niti je smatrao da bi plaćanjem te naknade bio oštećen ili da bi imao bilo kakovu štetu, odnosno da je platio nešto bez osnova. Nadalje, naveo je kako naknada za obradu kredita nije prekomjerna naknada niti tužitelj obrazlaže zbog čega bi se radilo o prekomjernoj naknadi, jer se u biti radi o beznačajnoj odnosno gotovo beznačajnoj naknadi, koja je bila određena, koja je jasna, razumljiva, uobičajena za ugovor o kreditu i koja se redovito naplaćivala. Spornu naknadu tuženik je usporedio s visinom naknade koju naplaćuje Financijska agencija prilikom izvršenja i provedbe osnova – ovršnih i vjerodostojnih isprava, a koja naknada za tražbine u iznosu od 0,01 EUR do 26,54 EUR, iznosi 6,64 EUR. Također, tuženik se pozvao i na iznos sudskih pristojbi na žalbu, te je u tom smislu naveo kako je pri takvoj obvezni upitno zna li žalitelj koje je ekonomsko opravdanje za to da pristojba koju je platio iznosi baš toliko i jesu li detaljno prikazani troškovi koje sud ima u svom radu da je plaćanje upravo takove pristojbe potrebno i primjereno?Tuženik je naveo kako osim spomenutih naknada koje su regulirane Zakonom, koje su jasno određene postoji i niz drugih naknada koje su također propisane zakonima i drugom regulativom, te nije propisano da je potrebno obrazlagati strukturu troškova naknada.

2.6. Nadalje, naveo je kako je predmetnim ugovorom o kreditu jasno i nedvosmisleno određeno kolika je naknada za obradu kreditnog zahtjeva. Tuženik je naveo kako je predmetna obveza o plaćanju sporne naknade jasno predočena i obrazložena te točno izračunata klijentu. Nadalje, naveo je kako se radi o transparentnoj i jasnoj odredbi slijedom čega je tužitelj jasno mogao i morao, odnosno jasno je shvatio i ocijenio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja. Tuženik smatra kako se radi o jasnim odredbama, jer je u ugovoru navedeno da se prije ili istodobno sa korištenjem kredita ova naknada ima platiti banci, a radi se o lako uočljivoj odredbi, jer je navedena u Ugovoru i to istim fontom i veličinom slova kao što su ispisane i ostale odredbe Ugovora o kreditu. Tuženik, naime, smatra kako je u konkretnom slučaju ostvaren zahtjev transparentnosti, a sporna odredba je valjana i proizvodi pravne učinke u cijelosti.

2.7. Tuženik smatra kako u konkretnom postupku treba primijeniti presudu Suda EU broj: C-621/17 od 3. listopada 2019., a u kojoj presudi je jasno navedeno da Banka ne mora klijentu prikazati niti strukturu troškova niti ekonomsku opravdanost prilikom ugovaranja naknade. S tim u svezi smatra da bi suprotan stav doveo do nesagledivih ekonomskih posljedica i potpune pravne nesigurnosti. U tom pogledu naveo je da bi u tom slučaju npr. za svaki proizvod ili uslugu trebala analiza, struktura i opravdanost troškova što bi ne samo bilo nemoguće, već bi predstavljalo i nerazmjernu analitiku u odnosu na troškove same usluge. Nadalje, naveo je kako Europski sud u svojoj odluci C-621/17 izričito navodi da nema ekonomske opravdanosti za prikazivanje strukture troškova naknade banke, jer ne postoje tablice niti pravni kriteriji koji bi mogli dati okvir i smjer provjere te primjernosti.

2.8. Tuženik je naveo kako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je dapače ta naknada proizlazila iz zakona i drugih propisa. U tom pogledu naveo je kako su naknade za obradu kreditnog zahtjeva zakonom određene i propisane naknade te je naveo kako se radi o naknadama koje su utemeljene na zakonu te o naknadama koje su standard bankarskog poslovanja u svim državama svijeta sa razvijenim tržišnim gospodarstvom. U tom pogledu naveo je kako je naknada iz predmetnog ugovora određena je 2015 godine te je određena sukladno tada važećim propisima i sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju. Nadalje, naveo je kako je klijent sa svim odredbama bio upoznat, iste je odredbe prihvatio i bilo mu je poznato koja je njegova ekonomska pozicija i jasno je znao koliko novaca diže kreditom i što točno i na ime čega mora plaćati radi povrata navedenog kredita. S tim u svezi naveo je i kako su sve obavijesti o naknadama i njihovim iznosima od 1. siječnja 2010 godine klijenti dobivali u posebnim obavijestima sukladno odredbama zakona kao i sve druge informacije o kreditima, te ja naveo da je to bio postupak pregovora koji se vršio među strankama. U tom pogledu tuženik je naveo kako su stranke pregovarale o svim vrstama ugovora i o svim dijelovima ugovornog odnosa već temeljem samog Zakona što je i konkretno u ovom slučaju se događalo.

2.9. Tuženik je naveo kako sporna odredba predmetnog ugovora nije ništetna prema članku 322 ZOO-a jer nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima niti moralu društva. U tom pogledu opetovano je naveo kako se radi o slobodno uređenom obveznom odnosu u smislu članka 2 ZOO-a . Također, naveo je kako s obzirom da nema značajne neravnoteže u odnosu na obveze ugovornih strana, a vezano uz ovu spornu odredbu i naknadu, to smatra da nema niti ništetnosti

ugovorne odredbe koja je predmetom ovog spora. Tuženik je naveo da kako je ugovorom jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana to po njegovom shvaćanju ne postoji potreba za njegovim tumačenjem. Tužženik smatra kako se ne može dokazivati da je volja ugovornih strana bila različita od onoga što je u pisanoj ispravi jasno napisano. Tuženik smatra kako sud nije ovlašten tumačenjem "pronalaziti" neku drugu različitu volju ugovornih strana od one koja je jasno navedena u Ugovoru, dakle, sud nije ovlašten umjesto stranaka sam odrediti sadržaj ugovora.

2.9.1. Tuženik je naveo kako su stranke predmetnog ugovora o kreditu jasno i nesumnjivo izrazile svoju volju, te su to jasno i potvrdile u tekstu samog Ugovora o kreditu. Ugovor su ugovorne strane potvrdile vlastoručnim potpisom, ali je dodatno osnaženje i objašnjenje svih odredbi Ugovora o kreditu klijent je dobio i na način da je Ugovor o kreditu solemniziran odnosno sklopljen u obliku javnobilježničkog akta kojom prilikom je dodatno i javni bilježnik objasnio sudionicima u kreditu smisao navedenog ugovora i tog pravnog posla, zatim sadržaj ugovora i posljedice istog, te je takva isprava istinita i sadrži presumpciju istinitosti. U tom pogledu naveo je kako javnobilježnički akt svojom snagom obvezuje strane kao i presuda i predstavlja istinu i nesporno među strankama.

2.10. Tuženik smatra, kako je tužitelj kao sudionik obveznog odnosa trebao uložiti dužnu pažnju u vidu dobrog domaćina za donošenje svoje odluke i brinuti o svojim interesima više nego što bi to drugi trebali. U tom pogledu naveo je da kada bi se tumačilo da tužitelj usprkos navedenom nije imao saznanja o uvjetima Ugovora o kreditu smatra da bi se došlo u situaciju da samo tuženik i to Banka preuzima cjelokupnu odgovornost kako za svoje postupanje, a tako i za postupanje potpuno poslovno sposobnog sukontrahenta. Tuženik je, nadalje, naveo kako bi se u tom slučaju moglo govoriti da je nastala neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka i to kako tijekom pregovora, a tako i u vezi sa zaključivanjem ugovora, te također sa snošenjem pravnih posljedica za obje ugovorne strane. S tim u svezi naveo je kako bi se time dvostrano obvezni ugovori neosnovano pretvarali u jednostrane odnose za koje odgovara samo jedna ugovorna strana. Tuženik smatra kako on, kao banka, ne može preuzeti odgovornost za klijenta, već mu može ponuditi onu uslugu za koju će on sam procijeniti odgovara li njegovim potrebama i mogućnostima, a što je tužitelj u konkretnom slučaju nesporno i učinio.

2.11. Tuženik je naveo kako se pregovori vode za svaki pojedinačni ugovor na način da se utvrđuje kako mogućnost dobivanja kredita, a tako i opseg i obim usluge koja se ugovara. Tako se prije zaključenja ugovora daju sva potrebna pojašnjenja i informacije, a što je i konkretno bilo učinjeno prilikom sklapanja ovog Ugovora o kreditu. U tom pogledu naveo je kako sami pregovori koji prethode sklapanju ugovora ne obvezuju. S tim u svezi tuženik se pozvao i na sudsku praksu VRSRH Pž-1881/00 od 14.11.2000. godine . Opetovano je tuženik naveo kako je predmetni ugovor sklopljen u obliku javnobilježničkog akta te je naveo da su Javnobilježnički akti sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu javne isprave. Nadalje, naveo je kako postoji zakonska presumpcija u istinitost javnih isprava, pa tako konkretno i u predmetni ugovor o kreditu, čiji sadržaj se smatra istinitim i nema potrebe niti osnove da se isti dokazuje, smatra kako se u ovom postupku ne može utvrđivati drugačije no što je javnom ispravom određeno. Također, naveo je da s obzirom da je Ugovor o kreditu pisani pravni posao to za njega vrijedi i presumpcija o potpunosti isprave, jer se smatra da su sve klauzule koje su stranke željele u njega i unijele.

2.12. Tuženik je naveo i kako je on pod stalnim nadzorom i redovitim provjerama poslovanja od strane HNB-a koji tijekom predmetnog razdoblja nije kod tuženika utvrdila bilo kakove nepravilnosti niti neusklađenosti sa pozitivnim propisima, već je naprotiv isti u svom očitovanju na upit potrošača istakao kako su poslovne banke izradile dokumente kojima se objašnjava potrošačima promjenjivost kamatne stope, te da su potrošači svjesno i svojevoljno ušli u poslovni odnos s bankom te se u slučaju primjene promjenjiva kamatne stope radi o uobičajenom i zakonitom poslovanju banaka koje je u potpunosti usklađeno sa regulativom HNB-a.

2.12.1. Tuženik je naveo i kako je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora kao i u vrijeme važenja tog ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine. Naveo je i kako je predmetni Ugovor o kreditu u vrijeme sklapanja bio potpuno u skladu s mjerodavnim odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik je naveo kako je prema tada važećem Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi (ZZP 2003), odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništetna samo ukoliko takvo što „suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača“, dok tu znatnu neravnotežu tužitelji ničim nije dokazao, a što je logično jer iste nije niti bilo.

2.12.2. Nadalje, naveo je i kako prema stavu Suda EU Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. nije primjenjiva na odnose nastale prije pristupanja RH Europskoj uniji, tuženik smatra važnim istaknuti da Sud EU izreci odluke C-621/17 određuje da članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Tuženik je naveo kako u ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja, jer to nije bila obveza Banke , a kao što nije niti danas., te je naveo kako je jasno propisana obveza plaćanja naknade ukoliko dođe do prijevremene otplate te je ista odrediva.

3. Podneskom od 22. travnja 2026. tužitelj je temeljem odredbe članka 299.a stavak 2. Zakona o parničnom postupku zatražio odobrenje suda za podnošenje očitovanja na odgovor na tužbu tuženika te je naveo kako isto zahtjeva zbog opširnosti iznesene argumentacije popraćene izlaganjem i analizom sudske prakse u istovrsnim predmetima te iz razloga svrsishodnosti u pogledu konačnog razrješenja odnosa među strankama i to, kako zbog onih u predmetnom postupku tako i radi onih u istovrsnim predmetima.

3.1. U predmetnom podnesku tužitelj je naveo kako navodi iz odgovora na tužbu de facto predstavljaju priznanje osnovanosti tužbenoga zahtjeva budući da tuženik i

dalje osporava potrebu bilo kakovog pojašnjavanja potrošačima svrhe naplaćenih naknada u sklopljenim ugovorima o kreditu.

3.2. Tužitelj je osporavao po tuženiku istaknuti prigovor zastare utuženog novčanog potraživanje. U tom pogledu tužitelj se pozvao na pravnog shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, od 30. siječnja 2020., te na priopćenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, koje je objavljeno na web stranici navedenog suda 28. travnja 2021.g. u kojemu se obavještava da je Sud EU u presudi C-485/19 od 22. travnja 2021.g. zauzeo identično stajalište kao i Vrhovni sud Republike Hrvatske, a prema kojemu se: zastara restitucijskog zahtjeva kod potrošačkih ugovora u slučaju ništetnosti računa od takovog utvrđenja, a ne od izvršnog plaćanja. S tim u svezi tuženik se pozvao na brojnu sudsku praksu Županijskih sudova u Republici Hrvatskoj, kao i Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

3.3. U odnosu na nepoštenost odredbi o tzv. ulaznoj naknadi, tužitelj je naveo kako ciljevi Direktive vijeća Europske zajednice 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima nisu implementirani isključivo u Zakon o zaštiti potrošača već i u odredbe članaka 295. i 296. ZOO-a i to, radi ostvarenja zaštite jednakosti prava šireg kruga sudionika obveznopravnih odnosa (članak 16. ZOO-a) u ugovaranju općih uvjeta ugovora. Nadalje, tužitelj se pozvao na odredbu članka 295. i 296. ZOO-a, o općim uvjetima ugovora. S tim u svezi, tužitelj je naveo kako je u svakom pojedinom slučaju potrebno utvrditi je li riječ o odredbama suprotnim načelu savjesnosti i poštenja te jesu li te odredbe prouzročile očitu neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno ugrožavaju li navedene odredbe postizanje svrhe sklopljenog ugovora. Nadalje, tužitelj je naveo kako je analizom predmetnog Ugovora o kreditu razvidno da je tekst istoga sastavljen u banci (od strane tuženika), potpisan i predan klijentu (tužitelju) radi solemnizacije ugovora, kako je isti formularni, tipski ugovor koji sadrži skup ugovornih klauzula određenih kao model za sklapanje budućih ugovora, odnosno kako je istim bila isključena mogućnost pregovaranja o pojedinim elementima ugovora.

3.4. Tužitelj je naveo, kako, u konkretnom slučaju, osim o odredbi ugovora koja regulira način promjene kamatne stope i vezivanje glavnice kredita uz valutu EUR također se nije pojedinačno pregovaralo niti o odredbi o troškovima tzv ulazne i izlazne naknade niti je tužitelj na bilo koji način uopće mogao individualno pregovarati o takovim odredbama obzirom da su iste bile unaprijed formulirane od strane tuženika pa tužitelj nije imao niti mogućnost utjecaja na njihov sadržaj. S tim u svezi tužitelj je naveo kako je njemu, kao korisniku predmetnog kredita ostalo nepoznato koji su troškovi obuhvaćeni naplatom tzv. ulazne naknade za odobravanje kredita, zajedno sa činjenicom nemogućnosti pregovaranja o navedenim odredbama, a što je rezultiralo dovođenjem tužitelja u neravnopravan položaj koji je za posljedicu imao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između strana zaključenog ugovora na štetu tužitelja, a radi čega se odredbe kojima se korisniku kredita nameće plaćanje ulazne naknade u konkretnom slučaju imaju se smatrati nepoštenima i posljedično ništetnima. S tim u svezi tužitelj se pozvao i na presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj: Gž-3610/2022 od 25. travnja 2023. godine te na revizijske odluke Vrhovnog suda Republlike Hrvatske, poslovni broj: Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024. te Rev 715/2024-2 od 22.05.2024. god., Rev 1051/2023 od 3. travnja 2024. godine.

3.5. U odnosu na (ne)transparentnost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi tužitelj je naveo, kako s obzirom da se sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelja usluga (osobito u vidu razine obaviještenosti), po stavu Suda EU zahtjev jasnog i razumljivog teksta iz čl. 5 Direktive ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita za potrošača. S tim u svezi tužitelj se pozvao na presudu Sude EU, donesenu u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020.g., prema kojoj presudi ugovor transparentno opisuje konkretan način funkcioniranja mehanizma na koji se ista odnosi kao i odnos između tog mehanizma i onoga predviđenog drugim odredbama, i to tako da- potrošač na temelju preciznih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze. U tom pogledu tužitelj je naveo kako u svakom pojedinom postupku nacionalni Sud mora ispitati: jasnoću i razumljivost odredbe s obzirom na sve činjenične elemente i informacije koje je tuženik kao davatelj kredita pružio tužitelju kao korisniku kredita prilikom pregovaranja o sklapanju predmetnog ugovora o kreditu, a iz čega je razvidna pogrešnost tuženikovog tumačenja članka 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 po kojem bi predmetne ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi bez potrebe ispitivanja bile transparentne “same po sebi”.

3.5.1. Nadalje, tužitelj je naveo da se sukladno stajalištu Suda EU kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom “glavni predmet ugovora” trebaju shvatiti samo one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju, dok se sve ostale odredbe imaju smatrati akcesornima pa stoga ni okolnost da je naknada za otvaranje kredita eventualno bila uključena u trošak istoga ne znači i da ista predstavlja njegovu bitnu činidbu niti da iste ulaze u odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene pa posljedično te odredbe nisu isključene, već podliježu provođenju testa (ne)poštenosti prilikom provođenja kojega se mora preispitati iznos naplaćene naknade i zauzvrat pružene usluge. Tužitelj je naveo kako u tom slučaju, činjenica da je trošak ulazne naknade bio određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, a ne u nominalnom iznosu, potvrđuje navode tužitelja kako istom naknadom nisu bili “pokriveni” bilo kakvi eventualno nastali stvarni troškovi koje bi tuženik imao pri odobravanju kredita jer takvi ni u kojem slučaju nisu detrminirani visinom odobrenih kredita.

3.5.2. Pored svega ranije iznesenog, tužitelj je naveo i kako smatra da troškovi tzv. ulazne naknade, ako su i postojali, nikako nisu smjeli pasti na teret tužitelja jer je tuženik financijska institucija kojem odobravanje kredita predstavlja jednu od usluga koju isti redovito pruža te je navedeni stoga bio dužan organizirati svoje poslovanje na način da eventualno nastale troškove u postupku odobravanja kredita ukalkulira i podmiri iz kamate koju naplaćivao od tužitelja prilikom otplate kredita. S tim u svezi naveo je i kako imajući u vidu kako tuženik i nadalje drži da nije u obvezi bio potrošačima pojasniti odnos i strukturu naplaćenih naknada u ugovorima o kreditu kao niti svrhu istih te budući da kao strana koja je sastavljala predmetni ugovor u sadržaj istoga nije unio podatak o tome kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojega je tobože bilo neophodno ugovoriti plaćanje tih naknada ili pak zašto visina naknada ovisi o iznosu odobrenog kredita, razvidno je da tužitelj prije sklapanja ugovora nije imao pristup ni hipotetskim razlozima koji bi eventualno opravdavali iznos tako naplaćenih naknada niti je imao saznanja o tome na što se konkretno odnose ti troškovi pa su stoga takove ugovorne odredbe o kojima tužitelj nije mogao niti pregovarati sa tuženikom i koje su proizvele znatnu neravnotežu

u pravima i obvezama između ugovornih strana, a na štetu tužitelja kao potrošača, nepoštene i ništetne.

3.5.3. Tužitelj je opetovano naveo kako odredbe ugovora o kreditu sklopljenom između financijske institucije i potrošača kojom se potonjem nalaže plaćanje ulazne naknade za otvaranje kredita i izlazne naknade za prijevremeno zatvaranje kredita, u situaciji u kojoj tuženik kao strana koja je sastavljala predmetni ugovor nije dokazao da takve naknade odgovaraju stvarno pruženim uslugama i eventualnim troškovima, već radi potpunog odsutstva transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tobože pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, imaju se smatrati nepoštenima dok sam tužitelj ujedno izražava i sumnju da mu je tuženik postupanjem na opisani način, suštinski, u dva navrata obračunao i naplatio iste “usluge”, i to, prvo kroz naplatu naknada, a drugi puta, potom i kroz ugovorenu kamatu.

4. U podnesku od 15. srpnja 2026. tuženik je naveo da cijelosti ostaje kod odgovora na tužbu te svih dosadašnjih navoda, prigovora i prijedloga. Također, tuženik je ustrajao kod istaknutog prigovora zastare, prigovora aktivne legitimacije u vidu činjenice da tužitelj nije potrošač što je dužan u svakom pojedinačnom slučaju i dokazati i ostalih iznesenih prigovora te je predložio odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove.

5. Predmet spora je deklaratorni zahtjev tužitelja da sud utvrdi ništetnim odredba iz točke 14. stavak 2. Ugovor o kreditu br. 9019090951, sklopljenog između parničnih stranaka 6. veljače 2015. godine, u dijelu u kojem je ugovoreno da je tužitelj, kao korisnik kredita obvezan prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,30 % od iznosa kredita, te kondemnatorni zahtjev radi isplate iznosa od 119,45 EUR, na ime naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva, temeljem ništetne ugovorne odredbe, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

5.1. Među parničnim strankama nije sporno da su tuženik i tužitelj bili u obvezno-pravnom odnosu temeljem ugovora o kreditu, nije sporno da je tuženik naplatio tužitelju naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 119,45 EUR, jer tuženik visinu postavljenog tužbenog zahtjeva nije osporavao.

5.2. Sporna je među parničnim strankama osnova tužbenog zahtjeva, sporno je je li narušena ravnoteža u pravima i obvezama parničnih strana, sporno je je li predmetna odredba iz točke 14. stavak 2. Ugovora o kreditu broj: 9019090951 od 6. veljače 2015. ništetna, te je sporna aktivna legitimacija tužitelja i njegov status potrošača, i sporno je je li nastupila zastara tužiteljeva potraživanja.

6. Radi potpunog razjašnjenja spornog odnosa među strankama i pravilnog utvrđenja svih činjenica, sud je proveo dokazni postupak u kojemu je izvršio uvid u isprave koje prileže spisu te su pročitane isprave, i to: dostavljenu dokumentaciju i podatke Privredne banke Zagreb d.d. na zahtjev tužitelja od 13. ožujka 2026. (stranica spisa 5), knjigovodstvena kartica za kredit broj 9019090951 (stranica spisa 6-24), ugovor o kreditu broj 9019090951 od 6. veljače 2015. (stranica spisa 24-31, 240-246), otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope (stranica spisa 32-35) ,dopis tužitelja za dostavu dokumentacije i podataka Privredne banke Zagreb

d.d. od 26. veljače 2026. (stranica spisa 37), te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke u svrhu dokazivanja.

6.1. Sud nije prihvatio prijedlog tužitelja za provođenjem knjigovodstveno-financijskog vještačenja, s obzirom da tuženik nije iznio konkretne navode i razloga kojima bi osporavao visinu, a ista nesporno proizlazi iz materijalnih dokaza i to odgovora tuženika i knjigovodstvene kartice konto: 124007400. Daljnje dokaze sud nije provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. ZPP, kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

7. Uvidom u presliku ugovora o kreditu broj 9019090951, razvidno je da su isti dana 6. veljače 2015. godine sklopili tuženik i tužitelj. Iz predmetnog ugovora razvidno je da je na temelju istoga te na temelju Ugovora o poslovnoj suradnji broj: 13/2009, zaključenog dana 23.11.2009. između Banke i HŽ INFRASTRUKTURA D.O.O., MIHANOVIĆEVA 12, 10000 ZAGREB, OIB 3990191999î(u daljnjem tekstu: Klijent) Banka se obvezuje Korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 25.000,00 EUR po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Hrvatske narodne banke važeće na dan korištenja kredita. Nadalje, razvidno je da je ugovoreno da se kredit odobrava kao nenamjenski kredit i za zatvaranje obveza po kreditima iz točke 3.3. Ugovora, za plaćanje naknade iz točke 14.2. Ugovora i za plaćanje premije životnog osiguranja iz točke 8.3. Ugovora. Ugovoren je Rok korištenja kredita je 06. svibnja 2015., te je ugovoreno da se isti koristi otplatom kredita u Banci, amex potrošačkog kredita te prijenosom razlike na račun Korisnika kredita u Banci umanjeno za iznos naknade i premije iz točke 2. Ugovora. U odnosu na kamatu ugovoreno je da se na kredit u otplati Korisnik kredita obvezuje plaćati Banci redovnu kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a koja se definira kao zbroj Nacionalne referentne stope za depozite fizičkih osoba - NRSI za valutu EUR (dalje u tekstu: NRSI za EUR), promjenjivo i fiksnog dijela koji iznosi 6,62 p.p., s tim da redovna kamatna stopa iz ovog Ugovora ne može biti viša od maksimalno dopuštene kamatne stope iz točke 4.6. Ugovora. Maksimalna kamatna stopa po ovom kreditu ne može biti viša od prosječne ponderirane kamatne stope za ostale kredite odobrene u Republici Hrvatskoj, uvećane za 1/2. Prosječne ponderirane kamatne stope prema utvrđenoj metodologiji i podacima dostupnim na zadnji dan predzadnjeg mjeseca polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu određuje Hrvatska narodna banka i objavljuje ih svakog 1. (prvog) siječnja i l . (prvog) srpnja u Narodnim novinama. U završnim odredbama predmetnog ugovora, u točki 14.2. propisano je da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,30% od iznosa kredita.

8. Saslušan kao stranka u svrhu dokazivanja tužitelj Damir Galošević, iskazao je da se on 2015. godine obratio tuženiku u poslovnici u Slavonskom Brodu kako bi ishodio kredit koji mu je bio potreban za izgradnju obiteljske kuće i rješavanje stambenog pitanja. Nadalje, iskazao je kako je u to vrijeme bio klijent tuženika i to je razlog zašto se obratio upravo tuženiku, te iz tog razloga nije tražio ponude drugih kreditora. Opisujući postupak ishođenja predmetnog kredita, iskazao je da kada je došao u poslovnicu tuženika, ondje su ga tražili dostavu potvrda njegovim mjesečnim prihodima kako bi utvrdili tužiteljevu kreditnu sposobnost. S tim u svezi iskazao je

kako je tuženiku dostavio tri platne liste, a nakon nekoliko dana ga je tuženik kontaktirao s obavijesti da je tužiteljev kredit odobren te je pozvan na potpisivanje ugovora o kreditu. Nadalje, tužitelj je iskazao kako je predmetni ugovor već bio sastavljen, te ga je tužitelju uručio službenik tuženika, a tužitelj je morao pristupiti s ugovorom javnom bilježniku radi ovjere istoga. U odnosu na informiranost o pojedinim odredbama predmetnog ugovora i obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva , tužitelj je iskazao kako ne može sa sigurnošću tvrditi što su mu u poslovnici tuženika rekli, drži mogućim da su mu rekli za obvezu plaćanja naknade, ali zna da mu nisu rekli na što se ta naknada odnosi te on nije niti znao što zapravo treba platiti. Nadalje, iskazao je kako je on predmetni ugovor čitao, i to osobito u dijelu koji se odnosio na odobreni iznos kredita, anuitete i rok otplate. S tim u svezi iskazao je kako on predmetni ugovor nije u cijelosti razumio, a zbog toga se nije obraćao tuženiku i nije od njega tražio posebnih pojašnjenja, jer je vjerovao tuženiku. Pojašnjavajući shvaćanje i razumijevanje značenja pojma naknade za obradu kreditnog zahtjeva, tužitelj je istu definirao kao naknadu gdje se nešto naplaćuje, ali ne zna što se naplaćuje, to tužitelju nije jasno te je iskazao kako o tome ne zna ništa. Tužitelj je iskazao kako mu je predmetnim ugovorom o kreditu odobren iznos od 25.000,00 EUR, a isplaćenu mu je nešto manje od odobrenog, i to manje odnosi se na premiju životnog osiguranja, a ne zna je li tim umanjenim djelom obuhvaćena i predmetna naknada. Nadalje, iskazao je kako javni bilježnik koji je ovjeravao ugovor isti nije čitao, nije tumačio pojedine odredbe toga ugovora tužitelju niti je tužitelja upoznao s pravnom prirodom i pravnim posljedicama potpisivanja takvog ugovora. Također, tužitelj je iskazao kako niti on niti koji član njegove obitelji u vrijeme realizacije i otplate kredita nisu imali u vlasništvu trgovačko društvo, obrt niti su bili nositelji OPG, a također niti na adresi nekretnine za čiju izgradnju je podignut kredit, nije bilo sjedište trgovačkog društva, obrta ili OPG-a.

7.1. Iskaz tužitelja sud je prihvatio u cijelosti i isti je ocijenio životnim i iskrenim jer je dan uvjerljivo i sigurno, te je isti u skladu s materijalnim dokazima koji prileže spisu, pa sud nema razloga posumnjati u iskrenost danog iskaza.

8. Visina kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu na obradu kredita proizlazi iz odgovora tuženika (stranica spisa 5) i knjigovodstvene kartice konto: 124007400 (stranica spisa 9), iz koje je razvidno da je tužitelju 10. veljače 2015. naplaćena naknada u iznosu 900,00 kuna, a kako i sam tuženik navodi u svome odgovoru da je naplata naknade evidentirana na kontu 124007400, ulazna naknada za nenamjenski kredit

9. Na temelju savjesne i brižljive ocijene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem članka 8. ZPP ovaj sud utvrdio je da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

10. Valja istaknuti da je na tuženiku teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o uvjetima - spornoj naknadi za obradu kredita iz članka 14.2. predmetnog Ugovora, a iz odgovora na tužbu tuženika i stipulacije sporne odredbe, koja je standardna, proizlazi da se o sadržaju iste nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj obaviješten na koje pružene usluge i koje nastale troškove se ista naknada odnosi, to sud nalazi da tuženik nije uspio dokazati suprotno.

10.1. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao nenamjenski kredit. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da istu zaključuje tužitelj kao fizička osoba, a nije ugovorena namjena u bilo kakve poslovne, obrtničke ili druge namjene, a sam tužitelj u svom je iskazu naveo kako u trenutku sklapanja i realizacije kredita nije bio vlasnik obrta, trgovačkog društva niti nositelj OPG-a. U odnosu na prigovor tuženika da tužitelj nema status potrošača, valja istaknuti kako ovaj sud isti cijeni neosnovanim jer činjenica da je poslodavac dogovorio suradnju s bankom (kako bi svojim zaposlenicima omogućio povoljnije uvjete, nižu kamatnu stopu ili lakše administrativne korake) predstavlja samo *model plasmana i realizacije kredita*. Ta suradnja ne pretvara osobni kredit radnika u poslovni/gospodarski ugovor. Sam ugovor o kreditu sklopili su isključivo banka (kao vjerovnik) i radnik kao fizička osoba (kao korisnik kredita). Poslodavac (HŽ INFRATRUKTURA D.O.O.) nije strana tog specifičnog ugovora o kreditu niti preuzima obveze vraćanja tog duga u svoje poslovne svrhe.

11. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom članka 8. ZPP, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

12. U trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 49/2014 – dalje: ZZP), a koji je u odredbi članka 5. stavak 1. točke 15. propisivao da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Temeljem citirane zakonske odredbe uzimajući u obzir da tuženik nije dokazao da bi tužitelj predmetni kredit ugovorio u sklopu neke svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, a da je tužitelj sam iskazao da nije bio vlasnik obrta, trgovačkog društva niti nositelj OPG-a i da je iz iznosa odobrenog kredita gradio stambeni objekt, ovaj sud ocjenjuje da je prigovor nedostatka aktivne legitimacije i prigovor nedostatka statusa potrošača, neosnovan.

12.1. Odredbom članka 49. stavak 1. ZZP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom članka 51. ZZP propisano je da će se prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat u obzir priroda proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Odredbom članka 55. ZZP propisano je da je nepoštena

ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

12.2. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora precizno ocijeni visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

12.2.1. Člankom 52. ZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene nepoštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 52. ZZP samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija.

12.3. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog Ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prilikom prvoga korištenja, prema pravnom shvaćanju ovog suda nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa. Osim toga, odredbu članka 52. ZZP valja tumačiti na način da se druga kategorija odredbi čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti („cijena“) odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvrat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti.

12.3.1.Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvrat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu kredita ne tiče se odnosa između iznosa naknade za obradu kredita te zauzvrat pruženih usluga.

12.3.2. Imajući na umu navedeno, odredba članka 14.2. predmetnog Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

12.4. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 49. stavak 1. ZZP ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

12.4.1. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 51. ZZP uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

12.5. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 49. stavak 1. ZZP, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba članka 14.2. predmetnog Ugovora ne sadrži nikakvih podataka o

stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, a posebice imajući na umu da je iznos naknade za obradu kredita tužitelju naplaćen jednokratno, te da je za iznos naknade za obradu kredita umanjen od iznosa kredita i to na dan plasiranja kredita, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Valja istaknuti kako je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj Gž-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZZP lex specialis u odnosu na ZOO.

12.5.1. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, - dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije previđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

12.6. Nije sporno da Ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi.

12.6.1. Odredbom članka 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a stavkom 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva dok je u članku 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

12.6.2. Imajući u vidu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 14. točka 2. Ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknada koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Navedena ugovorna obveza podrazumijeva i dužnost tuženika dokazivati da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini 1,30% iznosa odobrenog kredita, a što utječe, prema stajalištu ovog suda, na pravni položaj tužitelja i stvara na njegovu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. (isto *Županijski sud u Zagrebu, poslovni broj Gž-1535/2023 od 18. travnja 2023.*)

12.7. Nadalje, provedenim dokaznim postupkom sud je utvrdio da tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz točke 14.2. Ugovora, budući da je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaja na njezin sadržaj, što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, te kroz to povredu odredaba Direktive Vijeća 93/13

EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Naime, ugovorna odredba po kojoj je predviđena ulazna naknada za obradu kredita je nepoštena jer se o njoj nije posebno unaprijed pregovaralo i tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je kao takva ništetna u smislu odredbe članka 49. ZZP.

12.7.1. Sud smatra važnim istaknuti da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje te naveo: „3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“ Naime, pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud Europske unije ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

12.7.2. Nadalje, ranije spomenuta Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12). Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive) podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

12.8. Slijedom svega navedenoga, uzimajući u obzir da tužitelj kao potrošač u trenutku sklapanja ugovora nije bio upoznat s naknadama koje tuženik od njega naplaćuje, a tuženik nije dokazao drukčije, ovaj sud utvrdio je nepoštenom, a samim time i ništetnom odredbu točke 14.2. predmetnog ugovora te je odlučio kao u točki I. i III. izreke presude.

13. Prema odredbi članka 1111. stavak 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi članka 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju

jeste, s obzirom da je po osnovi ništetna odredba članka 14. točke 2. predmetnog Ugovora, tuženik je dužan stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem članka 215. ZOO, od dana stjecanja.

12.1. Nadalje, ovaj sud utvrdio je neosnovanim istaknuti prigovor zastare utuženog potraživanja. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 14.2. predmetnog Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje, zapisnik broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 14.2. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužitelja niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

13 Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP. Sud je troškove postupka odmjerio prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora od 119,45 EUR, uvažavajući činjenicu da tužitelja zastupa punomoćnik iz redova odvjetnika, uz primjenu odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23 - dalje: Tarifa).

13.1. Sud je kao osnovane troškove tužitelju priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 7. točka 1. Tarife, sastav podneska od 23. travnja 2026. u iznosu 50,00 EUR sukladno Tbr. 8. točka 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu 16. srpnja 2026. i 11. rujna 2026. u iznosu 50,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 1. Tarife, svaki te trošak pristupa ročištu za objavu presude u iznosu 25,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 3. Tarife. Nadalje, sud je kao osnovan trošak tužitelju priznao i trošak zahtjeva za dostavu dokumentacije koja je tužitelju bila potrebna za ovaj parnični postupak u iznosu 50,00 EUR sukladno Tbr.37. st.1. toč. 1. Tarife jer nije raspolagao materijalnim dokazima koji su mu bili potrebni za postupak, a koje isprave su zajedničke za obje parnične stranke. Dakle, sud je ukupno osnovanim utvrdio zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 275,00 EUR.

13.2. Pored navedenoga sud je osnovanim tužitelju utvrdio i zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR jer iz stanja spisa (stranica spisa 4) proizlazi da je tužitelj u trenutku podnošenja tužbe pristojbu u navedenom iznosu i platio. Sud je također osnovanim priznao i zatraženi trošak sudske pristojbe na prvostupanjsku presudu u iznosu od 30,00 EUR jer je tužitelj temeljem odredbe članka 3. stavak 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 118/18., 51/23. – dalje: ZSP) i Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" br. 50/26.) u navedenom iznosu obvezan platiti sudsku pristojbu.

13.2.1. Sud je, dakle, ukupno osnovanim utvrdio iznos od 311,64 EUR, koji iznos je sud tužitelju dosudio te je odlučeno kao u točki III. izreke.

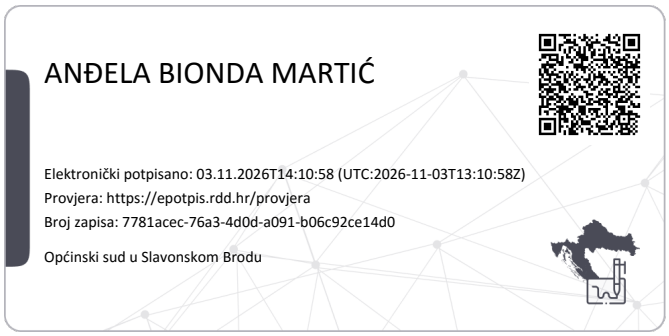
13.2.2. Kamate na trošak su temeljem članka 151. stavak 3. ZPP i članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17, 131/20, 114/22, 06/24 – dalje: OZ) dosuđene od presuđenja do isplate, a prema kamatnoj stopi iz članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23.)

14. Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude.

Slavonski Brod, 3. studenog 2026.

Sutkinja

Anđela Bionda Martić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka odnosno putem e-komunikacije, ovom sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Potvrđeni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

DNA:

1. Tužitelj Damir Galošević po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu – neposredno

2. Tuženik Privredna banka Zagreb d.d. po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu-oglasna ploča

Broj zapisa: **9-3088f-94b4a**

Kontrolni broj: **01003-6d5a6-63b8f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.